

stærke de børn er, og hvilke tilbud de så skal have. De individuelle hensyn skal der nødvendigvis tages.

Når det så er sagt, vil jeg sige, at det ikke ændrer på vigtigheden af at gribe ind, det ændrer ikke på vigtigheden af at have de nødvendige foranstaltninger, og det er jo også derfor, vi fra konservativ side glæder os meget til at se udviklingen med børnehuse i nærområderne, hvor der altså er mulighed for, at de børn f.eks. i en måneds tid, mens moderen eller faderen er indlagt, eller hvad problemet måtte være, kan få noget aflastning, komme et andet sted hen.

Vi er også glade for de initiativer, der bliver taget til en bedre inddragelse af familien, netop for at man kan fokusere på, hvordan vi får taget hånd om det enkelte barn.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at vi fra konservativ side er utrolig enige i, at der er nogle vægtige problemer på det her område. Samtidig må jeg beklage og sige, at vi ikke kan støtte forslaget, og det er simpelt hen af to årsager. For det første vil vi meget gerne udvikle det, der kommer til at foregå nu med satspuljen over de næste 3 år, og bruge de erfaringer og så følge de muligheder for at lave lovgivning på baggrund af den viden, der måtte komme der.

For det andet har vi lidt problemer med den lidt stive fortolkning af, hvornår man skal gribe ind, og hvornår man skal underrette, uden at vi dog har nogen som helst problemer med, at der selvfølgelig skal gribes ind, hvis der er et problem.

Villy Søvnald (SF):

Det er en, synes vi fra SF's side, meget vigtig debat, der rejses i det her beslutningsforslag, nemlig om de stille, lidt oversete børn, som har forældre med psykiske lidelser, som gør, at de her børn på mange måder bliver klemmt i forhold til normale børn.

Det er i ordets egentlige forstand nogle af de mest udsatte børn, vi diskuterer, og derfor er det vigtigt at diskutere, om de systemer, der er bygget op i dag, er tilstrækkeligt fintmaskede, om man snakker godt nok sammen, om der er et tilstrækkeligt helhedssyn, om tilbuddene og opmærksomheden er tilstrækkeligt koordinerede i de her sager. Det er jo essensen af det her beslutningsforslag at sikre, at de ting lykkes bedre.

Kl. 18.05

Jeg synes, det måske er på sin plads at sige lidt om de generelle ting, der foregår i forhold til

de mest udsatte børn. Jeg synes, det er dybt bekymrende, at det er de allermost udsatte børn, vi har – ikke kun børn af sindslidende, men generelt – der er udset til at være dem, der skal bære økonomiaftalerne mellem regeringen og kommunerne og amterne. Det er dybt bekymrende og kortsigtet og betyder også, at nogle af de her børn – og det er jo en bredt sammensat skare af børn med meget forskellige forældre – risikerer at blive klemt i en udvikling, der er rent økonomisk bestemt, og som ikke er dikteret af fagligt svære hensyn.

Derfor vil jeg også advare imod en stor tro på, at de forholdsvis begrænsede satsmidler, vi opererer med, er i stand til at lukke de kratere, som de generelle aftaler efterlader på socialområdet. Vi har deltaget i satsforhandlingerne, vi gør det gerne, og lidt har også ret, men at beskrive det, som om den samlede indsats bliver forøget, når man med den ene hånd bevilger 20 mio. kr. til et område som det her, samtidig med at man med den anden hånd tager et trecifret millionbeløb, er simpelt hen fuldstændig ude af proportioner, og det vil jeg advare imod, for det efterlader en dyb desillusion hos dem, der arbejder ude i felten.

Jeg synes også, det er lidt svært i den her diskussion helt at se bort fra ventelisterne på de børnepsykiatriske afdelinger, som jo er et andet af de store problemer; vi har mange børn, hvor diagnosen er stillet, hvor vi godt ved, hvad der skulle ske, men problemet er, at der er op til et års ventetid, selv for børn med meget alvorlige diagnoser.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi også koncentrerer os om at løse de umiddelbare og de kendte problemer, der ikke kræver, om man så må sige, koordinering eller andre forfinede ting i den offentlige sektor, men bare kræver, at den fornødne kapacitet er til stede til, at børn, der har et diagnosticeret behov, også kan få den behandling, de har brug for.

Det sidste, jeg vil gøre opmærksom på, er, hvad der sker, når systemerne presses i det omfang, det sker i øjeblikket. Der er jo en tendens til i Folketinget tit at omtale administration som bureaukrati, men administration er også den omhyggelige sagsbehandler, der midt i virvaret af sociale sager sidder og forsøger at skabe sammenhæng i sagerne her i forhold til sundhedsvæsenet, de behandlende myndigheder, sygehusvæsenet, den sociale indsats osv. Jo mere man presser de her systemer tidsmæssigt og med hensyn til krav om effektivitet, jo større er